

Femtende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 754, 51, 730, 728, 729

Kom, Herre Jesus. Amen.

Sl 73, 23-28; ApG 8, 26-39; Luk 10, 38-42

»*Forstår du det, du læser?*« spørger den ulærde Filip dronning Kandakes fornemme hofmand, tilmed skatmester, som må svare, at det kan han ikke, når ingen vejleder ham. Han læser Esajas' spådom om Kristus, som Filip åbner hans øjne for. Således hører vi om, hvordan der i kristendommens spæde barndom blev holdt kirke i en vogn, hvor hofmanden et øjeblik retter blikket bort fra al rigdommen og classeskellene for at lytte til Guds ord. Han lader sig døbe og fortsætter sin rejse med glæde. Mangen en rejse er blevet gjort siden i troen på Gud, og hans ord nåede også os i vore kolde egne. Derfor holder vi nu høstgudstjeneste i den måske ældste kirke på Falster, og vor situation er en således en

ganske anden end hofmandens, der blev oplyst og omvendt og fik et nyt syn på livet og dets Gud. For vi lever i en tid, hvor vi høster frugterne af evangeliet helt uden at behøve lytte til det. Men glemmer vi, hvor Ordet og velsignelsen kommer fra, kan det blive ganske farligt, for så kan vi tro, at det kommer fra os selv. Søster Martha er et godt billede på det.

Husholdningsskoler er blevet opkaldt efter hende, og selv om der er en vis humor i det, så tror jeg også, at der ligger ikke så lidt beundring for den hårdtarbejdende søster i valget af navnet. I det hele taget har man i den lutherske del af verden, som vi tilhører, dyrket ikke bare husfliden, men arbejdet som sådan, netop fordi Luther har lært os, at vi tjener Gud gennem vort arbejde, forstået på den måde, at når vi gør vort arbejde godt, så tjener vi vor næste, og derved tjener vi Gud. Når en bager fremstiller godt brød, og en tømrer bygger smukke, solide huse, så ligger deres stolthed i, at de

glæder andre med det. Jeg selv er vokset op i en tid, hvor man i højere grad dyrkede Maria, dog ikke forstået på den måde, at vi gik mere i kirke eller blev særligt fromme, men meditation, kreativitet og en slags klatremusmentalitet à la *Jeg-synger-en-sang-for-dig-og-du-giver-mig-et-stykke-kage* har været i højsædet. Pludselig skulle vi leve af alle de ideer og talenter, der fandtes i mennesker, bare de fik lov at lade de tusind blomster gro. En dag meldte virkeligheden sig, desværre, og vi fandt ud af, at det er meget få, der kan leve som klatremusen eller Maria, og at samfundet drives ved denne verdens Marthaer. Hvis vi lytter til den politiske debat i dagens Danmark, så er det disse to arketyper, der strides. Og lytter man nøje efter, så handler begge positioner på en eller anden måde om næstekærlighed; Marthaerne tænker hele tiden på velfærdssamfundet og alle dem, der skal have glæde af det, Mariaerne tænker på al den gode tid, man kan bruge til gavn for sig selv, sin familie og sit lokalsamfund i stedet for at knokle for systemet. Kristendommen har

m.a.o. præget os så voldsomt, at den konflikt mellem søstre, vi hører om i evangeliet, er en højaktuel del, ja, nærmest en varm kartoffel, af og i vor dagligdag. Vi skænker det som sagt bare ikke en tanke, og som Kandakes hofmand kan vi derfor ikke forstå det, fordi der mangler nogen til at vejlede os. Men Ham hører vi heldigvis om i evangeliet, det Jesus Kristus. Vi forstår simpelthen ikke os selv uden Ham. Vi forstår heller ikke, at vi har brug for Ham, både denne verdens Mariaer og dens Marthaer.

Men nu er vi samlet her i vor gamle kirke. Høsten er i hus, der har været arbejdet i døgndrift på markerne for det. Alt, hvad den frembringer, vil komme ud på de danske middagsborde, og både bonden og vi skal vide, at det, vi får, det, vi har at arbejde med, alene skyldes en anden, nemlig Ham, der har skabt det hele, at han lader alt gro, medens vi sover. Og så hører vi om Ham i denne fine historie om de to søstre, som vi kender fra os selv, og måske særligt Martha, den flittige projektmager, der

aldrig hviler, fordi hun altid vil gøre det så godt for andre. Anerkender vi, at hun er en del af os, da ved vi også, at hun – som nævnt - kan være lidt farlig. Ikke fordi Martha er ond, for hun vil jo alle det bedste, men når hun bliver stresset og ikke ser sig selv og sit værk anerkendt tilstrækkeligt, rejser hun sig og kræver sin ret, hvad hun også gør overfor Jesus i dag: *»Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig?«* spørger hun ham rasende. For Martha vil gøre alt for sin herre og mester, hun føler faktisk, at hun **skal** gøre det, men for hende ser det ud, som om Jesus slet ikke har øje for hendes madkunst og flid, og det gør hende desperat. Martha kommer næsten til at hade Maria, for hun skal ikke bare sidde der og være lad og tage sig from ud! Hvad Martha ikke forstår er, at Han, der har skabt verden og dermed det, hun har at servere, er kommet som gæst. Maria, derimod, ved helt instinktivt, at nu – lige nu - er Herren her, og derfor må hun lade arbejdet ligge, for det løber ingen steder, det er nu, hun skal høre, hvad han har at sige. Det er derfor,

hun har valgt den gode del, ligesom vi, der i dag har taget et afbræk i dagens trommerom for at høre Guds ord. Vi ved nemlig aldrig, hvornår Herren drager videre. Og fordi vi aldrig ved det, men måske tror, at han bare bliver hos os til alle tider, har vi det med at glemme ham og tænke mere på os selv og hvad vi kan og vil og tror.

Men at være Gud nær er vor lykke. Derfor skal vi tage vor tilflugt til Gud Herren, så vi kan fortælle om alle hans gerninger, for nu at tale med salmisten. Hvad vil det sige? Her må jeg svare på egne vegne: Selv om jeg ved, at det er godt at arbejde, så stejler jeg personligt hver gang, jeg hører en af vore beslutningstagere tale om arbejdets værdi. Jeg stejler, fordi det en kristendom uden Kristus, det er Marthas kristendom, og den kan vi ikke holde ud at leve under. Den kan for en stund vække en begejstring og give os flotte projekter, som den f.eks. gjorde en kort tid i de kommunistiske lande eller på Tvind, men med tiden vil den gøre os urolige, bekymrede, utilfredse og hadske, når ikke alle er med på

legen, og fordi den ikke svarer på vor dybeste længsel, nemlig længslen efter at være Herren nær. Marthas verdslige kristendom er m.a.o. totalitær. Marias kristendom lærer os derimod at høre hvad Herren siger, at tage den med ro, tage en tid til eftertanke, og den udretter så meget mere, fordi den retter blikket og ørerne mod Ham. Den vil vide, hvad Herren siger og mener. Og med Herren til at vejlede os kan vi i dag drage ud fra kirken, fortsætte vor rejse med glæde, den glæde, der virker i det stille, Gud til ære og næsten til gavn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.